

ANNE DE VRIES

ARM... EN TOCH RIJK (1)

ERGENS in het wijde veld stond een klein huisje. Was het wel een huisje? Het was heel oud en heel zwak. Het was scheef gezakt van zwakte en ouderdom. Want de muren waren van heideplaggen en het dak was van stro.

Een hutje was het. Een *plaggenhutje*.

Een klein, scheef deurtje was er in. En ook een klein, scheef raampje met héél kleine ruitjes.

En twee kleine boompjes stonden er voor. Die waren ook scheef. Dat had de wind gedaan. Die kon zo hard blazen in dat wijde veld.

Voor het hutje stond een bank. Op die bank zat een zwarte poes. Die knipte een oogje tegen de zon en zat daar fijn te spinnen.

Naast dat hutje was een grasveld. Op dat grasveld stond een witte geit met twee grote horens. Die zat vast aan een touw. Die at van het gras en zei: „Bè...!”

Achter het hutje was een akkertje. Daar groeide een beetje koren en wat aardappels. Daar sprong een grijs konijntje. Daar vloog ook een geel vlindertje. Daar zong, hoog in de lucht, een leeuwerik zijn liedje.

Om het hutje was de grote, bruine heide, zo-ver je kijken kon.

En *boven* het hutje was de grote blauwe hemel.

En *ver*, héél ver weg, zo-ver je kijken kon, daar kwamen de blauwe hemel en de bruine heide bij elkaar. Daar zag je een torentje en een molentje en een paar rode daken van huizen.

Daar was het dorp. Daar woonden de mensen.

Maar hier? Wie woonde *hier* in dat eenzame, oude hutje...?

„Kraak,” zei het oude deurtje.

Het kraakte langzaam open.

En toen, slof... slof... slof... kwam er een oud vrouwtje naar buiten. Zij had een witte muts op. Zij had een mandje in haar hand.

„Miauw,” zei de poes. „Bè!” zei de geit.

„Dag Hanneke,” betekende dat. En de leeuwerik zong zijn liedje. Het oude vrouwtje lachte.

Zij aaide de poes. Zij klopte de geit op zijn rug. En toen ging zij naar de akker, om aardappels te rooien. Dat was zwaar werk. Want Hanneke was al zo oud. Haar rug was krom en haar haar was grijs. Zó oud was zij. En haar oude benen waren zo stijf. Zij kon haast niet meer bukken. Maar zij klaagde niet. Nee hoor! Klagen deed Hanneke niet.

Toen het mandje vol was, ging Hanneke weer naar huis. Zij ging de aardappels schillen. De schillen gaf zij aan de geit. En de aardappels ging zij koken in een pannetje. Zij bakte ook een stukje spek. En toen ging zij zitten eten. Aardappels met een stukje spek. Meer niet. Meer had Hanneke niet om te eten. Maar zij mopperde niet. Nee, hoor! Mopperen deed Hanneke nooit.

Zo woonde Hanneke heel alleen in haar hutje op de heide. Zij had geen man. En geen kinderen. En ook geen familie. Zij had niemand dan haar poes en haar geit. Zij was heel arm en oud en gebrekkig.

En tóch was zij niet knorrig en verdrietig. Hanneke was dankbaar en gelukkig. Zij was wel arm. Maar zij was tóch rijk. Arm... en tóch rijk? Hoe kon dat...?

Het werd avond. Het werd donker. Toen bracht Hanneke de geit in het hok. Zij haalde de poes in huis. De leeuwerik was ook al gaan slapen.

De geit kreeg een beetje hooi. De poes kreeg een schoteltje melk. En Hanneke zette een kopje koffie.

Toen stak zij de lamp op. En toen ging zij naar de

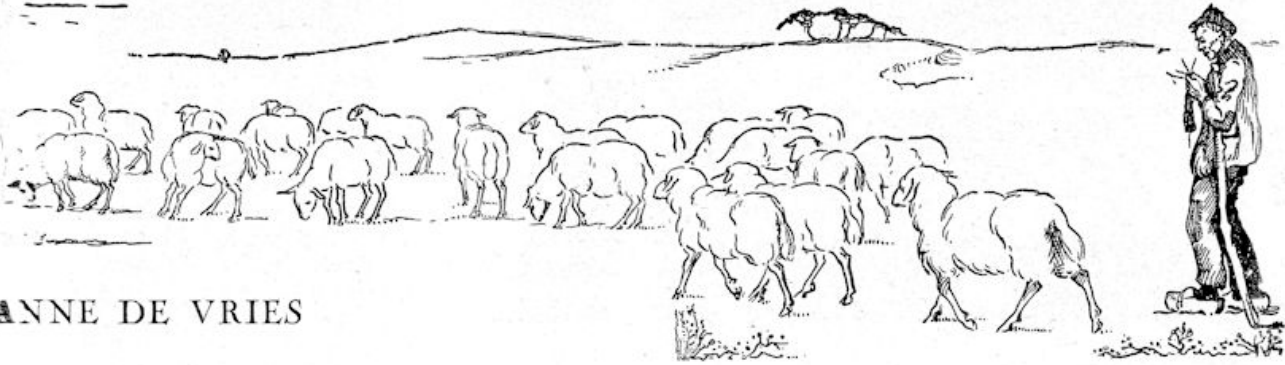
hoek van het kamertje. Daar stond een trommel. En in die trommel was een schat.

Wat was dat...? Wat zat er in die trommel...? Geld...? Goud of zilver...? O neen, véél, véél mooier!

In die trommel was... een *bijbel*.

Wat is dat, een bijbel?

Dat is een boek. Het mooiste en beste boek van de hele wereld. (Wordt vervolgd.)

ANNE DE VRIES

ARM... EN TOCH RIJK (II.)

De bijbel van Hanneke was al oud. Nog ouder Hanneke zelf. Er stonden mooie platen in. En ie verhalen van de hemel en van God. Hanneke zette haar bril op. Toen ging zij lezen. Wät las Hanneke...? Haar oude ogen glansden. **H**aar gezicht werd heel erg blij. Wat stond er toch **in** die Bijbel...?

Dit stond er:

God zal wel voor Hanneke zorgen. *Nu* wel en **altijd** wel. Hanneke behoeft nooit bang te zijn. God **heeft** Hanneke lief. Hij zal Hanneke in de hemel **brengen**. Daar is geen armoede meer. Daar is alles **heerlijk** en goed. Hanneke mag in de hemel komen. **Er** is al een plaats voor haar klaar.

Dät stond allemaal in de dikke bijbel van Hanneke. En **dáárom** was zij altijd zo blij.

Dáárom was zij arm en tòch rijk. Want de liefde van God, dät is de grootste schat. Die is meer waard dan al het geld van de wereld.

Het hutje van Hanneke lag ver van het dorp. **Er** kwamen niet vaak mensen voorbij. Maar als **er** iemand langs kwam, dan liep Hanneke gauw naar **buiten**. Dan maakte zij graag een praatje.

Eens kwam er een jager voorbij.

Hij zei: „Dag Hanneke.”

Hanneke zei: „Dag jager.”

Hij zei ook: „Och Hanneke, wat word je toch **oud!** En wat heb je het arm! Hoe houd je het toch **er** hier alleen op de hei?”

Maar Hanneke lachte. Zij zei: „Arm...? Arm...? **Ja** jager, ik ben wel arm. Maar ik ben tòch rijk, **schatrijk!** God is zo goed voor mij!”

Maar de jager begreep dat niet. Hij schudde zijn **hoofd**. Hij ging verder.

Eens kwam er een schaapherder voorbij.

Die zei: „Dag Hanneke.”

En Hanneke zei: „Dag schaapherder.”

De schaapherder zei: „Hanneke, wat ben je toch **een** stakker! Je hebt niets anders dan een poes en **een** geit! Arme, oude Hanneke!”

Maar Hanneke lachte weer. En zij zei, net als **tegen** de jager: „Nee, schaapherder, ik ben geen **stakker!** Ik ben oud en arm, dat is waar. Maar ik **ben** tòch rijk! De goede Herder zorgt wel voor mij.”

Maar de schaapherder begreep dat ook niet. Hij **ging** verder. Hij dacht: „Hanneke is zo oud! Zij

praat zo maar wat. Hoe kan dat nou: arm... en tòch rijk...?”

En eens kwam Gijs de stroper voorbij.

Gijs zei niets. Gijs zei nooit wat. Hij was een stille man. Hij keek altijd boos en verdrietig.

Maar Hanneke zag hem wel. Zij riep: „Gijs...! Gij-ij...! Wil je een kopje koffie...?”

Gijs keerde zich om.

„Nee,” zei Gijs.

En toen ging hij weer verder, stil en verdrietig. Hij hield niet van oude Hanneke. Hij hield van geen enkel mens. Hij was het liefst alleen.

Gijs zette strikken in het bos. Daar ving hij de kleine konijntjes in. En soms ging hij stelen. Gijs was een slechte man. En slechte mensen zijn altijd verdrietig.

Arme Gijs.

Eens kwam de meester langs het hutje van Hanneke. Hij had een grote wandeling gemaakt. Hij dronk bij Hanneke een kopje koffie.

Hij zei: „Ja, Hanneke, ik begrijp het wel. Jij bent oud en tòch blij. Je woont alleen op de heide en je bent tòch *niet* alleen. Jij hebt geen geld en tòch ben je rijk. Ja, Hanneke, ik begrijp het wel, hoor!”

Maar de meeste mensen begrepen Hanneke niet. Zij gingen over Hanneke praten. Zij zeiden: „Zeg, weet je wel, dat Hanneke rijk is? Zij heeft het zelf gezegd. Zou zij veel geld hebben? — Zou zij dat verstoppt hebben in haar hutje...?”

Zó praatten de mensen. Zó dom waren ze.

Gijs hoorde het ook. Gijs was ook zo dom. Gijs dacht: „O, nu begrijp ik het. Dáárom is Hanneke altijd zo blij! Omdat zij rijk is...! Ja, dan is het gemakkelijk, om blij te zijn! Maar *ik*, ik heb niets. Ik wou, dat *ik* al dat geld had van die oude vrouw...! Dàn zou ik ook wel blij zijn!

Ja, dàn wel.

Want, als je geld hebt, dan kun je lekker eten kopen. En een groot huis. En een auto. O, en nog veel meer! Geld is het beste van alles...”

Zo dacht die domme Gijs.

En op een dag sloop Gijs naar het hutje. Hij ging in de hei liggen, achter een heuveltje.

Hij loerde.

Hij wachtte.

Niemand zag hem.

(Wordt vervolgd.)

ANNE DE VRIES

ARM... EN TOCH RIJK (III)

Hanneke ging uit. Zij moest naar het dorp. Ze moest naar de slager, om een stukje spek te kopen. Zij ging over de grote heide naar het kleine torentje. De poes en de geit bleven alleen.

En toen zij weg was, toen sloop die slechte Gijs naar het hutje. De deur was open. Hij kon zó maar naar binnen.

„Miauw,” zei de poes.

„Bè!”, zei de geit.

Dat betekende: „Dag man! Wat kom jij doen?... Kom jij ons wat lekkers brengen?”... Ze kwamen beide naar hem toe. De poes wou langs zijn benen strelen. De geit wou aan zijn jas snuffelen.

Maar Gijs gaf de poes een klap. En de geit ook. „Vooruit, weg jullie!”

O, wat schrokken ze! Ze hadden nog nooit een klap gehad.

Ze stoven weg,

allebei.

Toen ging Gijs aan het zoeken. Hij zocht naar de schat van Hanneke. Hij wou de schat van Hanneke stelen.

Hij zocht eerst in het kamertje. In de kast en op de tafel. In het bed en onder het bed. In het naaimandje en in de tafella... Maar hij vond niets.

Toen zocht Gijs in de schuur. Hij keek in alle donkere hoekjes. Hij keek zelfs in het hok van de geit. En in de poesemand. Daar was ook niets.

Gijs zocht overal, overall!... Hij zocht wel een uur. Hoe langer, hoe haastiger. Hoe langer, hoe banger. Maar hij vond niets, niets!...

Toen kwam Gijs weer in de kamer. Hij begon daar weer te zoeken. Maar hij keek telkens door het raam. Heel bang.

Toen, in eens, zag hij de trommel.

„Hal!” zei Gijs. Hij greep... Hij tilde... De trommel was heel zwaar.

„Hal!” zei Gijs weer.

Hij keek nog eens door het raam. Toen zag hij een witte muts boven de heuveltjes. Daar kwam Hanneke! Zij was al dicht bij.

Gijs werd zó bang! Hij vluchtte gauw weg. Maar trommel nam hij mee. De schuur door. De deur...

Wèg!...

De poes en de geit keken hem na.

Maar Hanneke zag hem niet.

Hanneke kwam thuis. Ze zei: „Dag poes, dag! Och, och, wat ben ik moe! Wat ben ik blij, ik weer thuis ben!” Maar de poes en de geit

deden zo vreemd!... Ze zeiden niets. En ze wilden niet bij Hanneke komen. Hanneke begreep het niet. „Rare poes!... Malle geit!... Wat scheelt jullie toch?”...

Hanneke kwam in haar kamertje.

De kast stond open. Het naaimandje lag om. De deken hing van het bed. En de tafella was uit de tafel gevallen. Hanneke schrok er van. Zij ruimde alles gauw weer op. Zij zei: „Och, och, hoe komt dat toch?”... Neen, zij begreep er niets van.

Maar toen het avond was... toen wou Hanneke in haar bijbel gaan lezen. Zij wou de grote trommel pakken. Máár... de trommél wás er niet!...

O, wat schrok Hanneke toen. Nu begreep zij het. Er was een dief geweest in haar hutje. Die had alles nagezocht. Die had zo'n rommel gemaakt. Die dief had haar mooie, grote bijbel gestolen!

„Och, och,” zei Hanneke, „wie heeft dat toch gedaan?”...

„Miauw,” zei de poes.

„Bè!” zei de geit.

Maar Hanneke verstond dat niet.

Hanneke was zo verdrietig! Zij schreide! Nu kon ze niet meer de mooie platen kijken. En niet meer de mooie verhalen lezen. Nu was Hanneke haar schat kwijt. Nu was zij arm.

Ja?...

Hanneke vouwde haar oude trillende handen. Zij zei: „Och, lieve God, het is zo erg. Nu kan ik niet meer lezen van U en van de hemel... Wat moet ik nu toch?... Och, lieve Heer, het is zo erg...”

En toen... in eens, werd Hanneke tòch weer blij. Zij was niet arm. Zij was tòch nog rijk!

Want... haar bijbel was wel weg. Maar God was niet weg! Haar schat was er tòch nog.

Haar schat was in haar hart.

(Vervolg op blz. 109.)

ort zelf naar haar toe te komen en 't poppen-
mee naar de radiostad Hilversum te nemen.
ijnheer Bodegraven heeft de eerste keer voor
radio verteld, dat de schenkster van het poppen-
Bep heet. Een week later vergiste hij zich en
de haar „Nel". Direct belden toen verschillen-
menssen hem op, om te zeggen, dat hij zich vergist
„Zij heet Bep mijnheer Bodegraven," vertelden
door de telefoon!

nu zijn jullie natuurlijk erg nieuwsgierig naar
poppenhuis. Geloof gerust; het is de moeite
d. Deze mooie woning heeft drie verdiepingen;
en een woonkamer met een compleet ameun-
ent, een echt serviesje, lampen, schilderijtjes en
wat in zo'n vertrek hoort. Daarboven is dan
slaapkamer, die er ook schitterend uitziet met
mooie meubels, het wasstel en het nachtkastje,
je vindt wat in ieder nachtkastje te vinden
En de bovenste verdieping is een daktuin. Geen
der, dat Bep veel vriendinnetjes op bezoek
om het poppenhuis te bekijken. Je ziet wel,
heeft in al haar ongeluk heel wat geofferd,
mee zij een prachtig voorbeeld is voor hen die
t van lijf en leden zijn. Zij zit echt te glunderen,
at haar plannetje zoveel succes heeft. En een
te deugd is, dat zij er niet trots op werd, want ze
e eerst helemaal niet, dat er over geschreven
d. Maar wij vonden, dat dit best in de krant
ht, want door haar poppenhuis is een bedrag van
r dan negentien duizend gulden binnengekomen
r de kankerbestrijding. En daarvoor heeft Bep
een heer uit Rotterdam een televisietoestel ge-
en. Het poppenhuis werd gelooft door Marijke
d. Bosch te Wassenaar.

olg van pag. 107 „Arm . . . en toch rijk".

Gijs kwam ook thuis. Hij woonde ook alleen in
hutje. Midden in het bos. Hij zette de trommel
tafel. Hij deed de luiken voor de ramen en de
op slot. Toen maakte Gijs de trommel open.
handen trilden. Wat zou hij zien?... Zilver en
d?... Heel veel geld?...
„Kraak," zei de trommel.
En wat zag Gijs?
Een boek.
Hij bromde boos. Een boek? Niets dan een
k?... Dat was toch geen schat?... Hij bekeek het
k aan alle kanten. Hij bladerde er in. Zat het
d soms binnen in het boek?...
Gijs keek niet naar de platen. Hij las ook niet in
boek. Hij zocht naar geld,... geld! En toen hij
niet vond, toen werd hij kwaad. Hij gooide de
l weer in de trommel. Hij verstopte de trom-
in de schuur, onder een hoop stro. Daar zou
and hem vinden.
Niemand wist, wat Gijs gedaan had.
Niemand?...

Toen werd het winter. Het werd koud. En
avonds was het al vroeg donker. De avonden
en zo lang. Gijs zat alleen in zijn hut. Bij de
el. Hij verveelde zich. Gijs verveelde zich ver-
kkelijk. Meestal ging hij al vroeg naar bed

(Slot volgt.)

H. DE KONING

Ochtend Gymnastiek

Oefeningen met benen en voeten.

We hebben nu al enkele malen gebruik gemaakt van hulpgereedschappen bij onze dagelijkse oefeningen. We willen nu weer eens een les geven zonder deze hulpmiddelen. Ik hoop, dat je zonder ramen te breken of gebruiksvoorwerpen te raken de oefeningen tot nog toe hebt kunnen volvoeren, zo niet dan ben ik bang, dat ik last krijg met je ouders als ik weer zulke gevaarlijke dingen in je handen geef. Ik wil de nadruk eens leggen op je voet- en beenspieren. 't Is noodzakelijk dat deze zo sterk mogelijk zijn. Voer de volgende oefeningen, dan ook een keer of tien na elkaar uit. Oefen op blote voeten.

Oef. 1.

Afwisselend op tenen en hielen gaan staan zonder te vallen. Bij 't gaan staan op de hielen mag je de heupen iets naar voren buigen.

Oef. 2.

Huppen op de voorvoeten.

Eerst langzaam, later steeds hoger. Denk erom dat je bij 't „landen" het lichaamsgewicht opvangt in de voet-, knie- en heupgewrichten! Doorverendus!

Oef. 3.

Maak een diepe kniebuiging, met armen in de zij en kom langzaam in vier tellen op tot stand. Dan zeer snel inhurken om direct weer in vier tellen te gaan staan.

Oef. 4.

Ga in een flinke spreidstand staan en tracht je rechterknie helemaal te buigen. Houd je romp rechtop en je linkerbeen gestrekt. Nu 't lichaamsgewicht overbrengen op 't linkerbeen, door de rechterknie te strekken en daarna de linker te buigen.

Oef. 5.

Raap met je tenen een zakdoek op die voor je op de grond ligt. Deze oefening kan je alleen uitvoeren op blote voeten!

ANNE DE VRIES

ARM... EN TOCH RIJK IV. (Slot)

Eens op een avond dacht Gijs aan de bijbel.

Hij verveelde zich zo. Toen dacht hij: „Ik zal die bijbel eens gaan bekijken”... Hij deed de luiken dicht. En de deur op slot. Toen legde hij de bijbel op tafel. Hij bladerde een poosje. Nee, geld zat er niet in. Wel mooie platen.

Gijs kende de bijbel wel. Heel lang geleden had zijn moeder hem verteld uit de bijbel. Toen was Gijs nog een kleine jongen. Gijs vond die verhalen toen wel mooi. Maar later, toen hij groot werd, toen had Gijs de bijbel vergeten.

Hij had God ook vergeten.

Hij had zelfs zijn moeder vergeten.

Gijs was een slechte man geworden. Een dief en een stroper. Een verdrietige, een ongelukkige man.

Nu las Gijs weer in de bijbel. Maar opeens schrok hij. Daar stond wat in die bijbel. Iets naars. Daar stond: „Je mag niet stelen! Dat mag niet van God!” Gijs werd bang. Hij stopte de bijbel weer gauw onder het stro.

Maar een paar dagen later haalde Gijs de bijbel toch weer te voorschijn.

Hij bekeek de platen. Hij las ook hier en daar een verhaal. Toen dacht Gijs aan vroeger, toen hij nog een kleine jongen was. Hij dacht ook aan zijn moeder. Gijs werd bedroefd, omdat hij zijn moeder vergeten had.

En opeens schrok hij weer.

Hij las: „Als je wat gestolen hebt, dan moet je het weer terug brengen. Dat moet van God!”... „Oe, dat hoeft niet,” zei Gijs. „Dat doe ik niet”... Hij deed de bijbel dicht. Hij verstopte hem gauw 'ep, diep onder het stro.
Zó, wèg er mee!...

Toen haalde Gijs de bijbel niet meer. Hij wou vergeten.

Maar dat kón niet. Die bijbel liet hem geen rust. Als hij in de schuur kwam, dan dacht hij er aan. Aan was het, alsof de bijbel tegen hem praatte: „Gijs, je mag niet stelen!... Gijs, je mag niet zo licht wezen!”... Gijs wilde niet luisteren. Hij liep weg. Hij ging door het veld dwalen. Hij ging konijnvangen. Hij deed heel ruw en onverschillig.

Maar dat stemmetje van de bijbel liet hem geen rust. Het werd hoe langer, hoe luider. In het veld hoorde Gijs het nog. En 's nachts op zijn bed ook. Hij kon niet slapen.

„Gijs, je mag God niet vergeten!”...

„Gijs, je moet naar mij luisteren!... Je moet weer denken voor de kost. Je moet een eerlijk en goed mens worden!... En je moet God om vergeving vragen!”...

„Gijs,.... Gijs,.... Gijs!”...

Zo ging het dagen en weken lang.

Gijs kreeg het zo benauwd. Hij werd er mager. Hij durfde niet meer in de schuur. Maar hij durfde ook niet naar het veld. En ook bijna niet in de schuur.

Overal was die stem, die hem riep. *Overal!*...

Nergens was hij veilig.

„Gijs!... Gijs!... Gijs!...”

Toen, midden in de nacht is Gijs opgestaan. Hij heeft de lamp opgestoken. Hij heeft de bijbel gehaald. En toen is Gijs wéér gaan lezen. Toen las hij: „Al heb je ook veel kwaad gedaan... Ik heb je tóch nog lief... Ik wil je het kwaad vergeven... Ik wil je tóch nog in de schone hemel brengen. Ieder, die Mij lief heeft, die breng Ik in de hemel...”

Toen begreep Gijs, dat die stem van de bijbel was... de stem van God.

Gijs begon te huilen. Die grote Gijs, die huilde, omdat hij zoveel kwaad had gedaan. Hij vouwde zijn grote handen. Hij vroeg, of God hem alles vergeven wou. Toen werd hij rustig. Toen werd hij al een heel klein beetje gelukkig van binnen.

En de volgende morgen... toen is Gijs op stap gegaan. Met een grote trommel in de hand. Met zware voeten. Met een bang hart. Maar hij ging tóch.

Waarheen?...

Vraag je dat nog?...

Hanneke zat bij de tafel. De poes zat op haar schoot. En de geit stak zijn kop over het hok.

„Goeiendag!” zei Gijs.

„Dag Gijs,” zei Hanneke.

„Mauw-wauw,” bromde de poes.

„Bè-wè!” schreeuwde de geit.

Dat betekende: „Dat is hij, Hanneke!... Pas op, hoor! Dat is de dief!”...

Maar Hanneke verstond het niet.

Gijs was heel erg bang. Maar hij zei het tóch.

Hij zei: „Hanneke, ik kom jouw bijbel terug brengen. Die heb ik gestolen. Maar hier is hij weer terug”...

Hij vertelde alles.

En hij dacht: „Nu zal Hanneke wel heel boos worden. Nu zal ze het wel aan de veldwachter vertellen”...

Maar o, die Hanneke,.... dat was toch zo'n goeie Hanneke!

Zij werd niet eens een beetje boos. Zij zei: „O Gijs, wat ben ik blij! Om de bijbel, maar ook om jou. Ja, vooral om jou, Gijs!... Wil je een kopje koffie?”

„Graag, Hanneke,” zei Gijs.
 Ze zaten nog een poosje te praten. Ze waren beiden blij.
 Gijs zei: „Ik wil anders worden. Ik wil God ook liefhebben, net als jij, Hanneke.”
 „Heb je nu zelf wel een bijbel?” vroeg Hanneke.
 „Nee,” zei Gijs.
 „Houd deze bijbel dan maar,” zei Hanneke.
 Maar dat wilde Gijs niet. Hij wou wél gráág een bijbel hebben. Maar die bijbel van Hanneke *niet!* Waarom niet?...

Toen Gijs weg was, zat Hanneke lang te denken.
 „Och, och,” zei Hanneke, „ik weet wat!... Ja, ik weet wat!...”
 En toen ging zij op stap. De hei over, het smalle paadje langs, naar het dorp.
 Naast de kerk stond de school. Naast de school stond een huis. In dat huis woonde de meester.
 Die meester zou Hanneke wel begrijpen.

Hanneke zei: „Meester, er is een man, die wil graag een bijbel hebben. Maar hij heeft geen geld. Hoe moet dat?”...
 De meester wist wel raad. Hij schreef een brief.

Naar Amsterdam. Naar... het *Bijbelhuis*. Dat is groot huis, daar komen de bijbels vandaan. kwam ook een bijbel voor Gijs vandaan. Een bij met platen. Net zo'n mooie, grote, als van Hanneke. Gijs was gelukkig.

Nu werkte Gijs iedere dag op het land.
 Hij stal niet meer. Hij deed zijn best, een eerli man te worden.
 Hij verdiende niet veel. Hij kon geen auto kop en geen lekker eten. Hij at brood met boter. aardappels met spek.
 Gijs was arm.
 Maar Gijs was tóch rijk!
 Arm... en tóch rijk!
 Wie begrijpt dat wel?...

J. P. DE KLERK

Fretje kreeg de griep!

Een vreemde geschiedenis eigenlijk, met dat aardige fretje. Vanmorgen was hij nog zo gezond als wat, dartelde z'n hok door, schoot pijlsnel langs het traliwerk omlaag, toen z'n eten werd gebracht. Nu ligt hij, koud en rillerig, diep weggekropen onder het warme hooi, zonder enige belangstelling voor zijn omgeving.

Wat is er met hem *gebeurd?*
 Heeft hij op de tocht gezeten, of was de maaltijd te zwaar?

Nee, het fretje heeft de *griep* gekregen, echte *mènsengriep*.

't Klinkt misschien vreemd, doch fretje woont hier speciaal als „*proefkonijn!*”

Een man met een witte jas heeft 'em uit z'n hok gehaald, en een andere man liet enkele druppeltjes water in z'n keelgat lopen. Toen mocht hij terug. Verder gebeurde er niets — tenminste, fretje *merkte* eerst niets. Hij heeft bacillen geslikt van een soort griep, die in Italië voorkomt, en de dokters van het laboratorium willen precies weten, hoe deze griep moest worden *bestreden*.

Zodra het onderzoek gereed zal zijn gekomen, gaat er een telegram naar de stad in Italië, die de bacillen heeft gestuurd. Zo mogelijk wordt dan meteen reeds een doos capsules met cerum (tegengif voor inspuiting) afgezonden, per luchtpost.

Is alle griep niet hetzelfde?

Nee, zoals ook in in de afgelopen winter is gebleken, kan griep in het éne land van een héél ander soort zijn dan in het andere.

De griep in Denemarken, bijvoorbeeld, was in 19° veel goedaardiger dan in Yoegoslavië. Welnu, daar om heeft de Wereld-Gezondheids-Organisatie, die is opgericht door het Bureau der Verenigde Naties, enige jaren geleden in Londen, een groot centraal laboratorium gebouwd, waar men klaar staat om raad te geven en cerums te bereiden voor elk (kwaadaardig) ziektegeval, dat ergens in de wereld voorkomt. Daarom kreeg het fretje nu de griep.

